

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Marek Siwek

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

w sprawie **W. M.** ,
skazanego z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s., art.
244 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 26 czerwca 2024 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 17 lutego 2023 r., sygn. akt VI Ka 109/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku
z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 110/18,
na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku i przekazuje sprawę
temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

Marek Siwek Zbigniew Kapiński Igor Zgoliński

UZASADNIENIE

W. M. został oskarżony, o to, że:

1. w okresie od 1 lipca 2016 r. do 25 listopada 2016 r. w miejscowości Ł. , gmina L. , działając wspólnie z innymi osobami, nabywał, przyjmował, przechowywał, ukrywał i pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci krajanki tytoniowej, stanowiących przedmiot czynów zabronionych określonych w art. 63 § 1, 2, 3 i 4 k.k.s. w ilości nie mniejszej niż 3.000 kg, powodując uszczuplenie należności podatkowej o dużej wartości w kwocie 2.301.384 zł, tj. o czyn z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.,
2. w okresie od 1 lipca 2016 r. do 25 listopada 2016 r. w miejscowości Ł. , powiat b. , działając wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, bez wpisu do wymaganych rejestrów, przy użyciu profesjonalnych urządzeń, wytwarzał w celu wprowadzenia do obrotu wyroby tytoniowe w postaci tzw. krajanki, stanowiącej tytoń do palenia w znacznych ilościach, to jest 3.000 kg o znacznej wartości 1.992.480 zł, tj. o czyn z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2015 r., poz. 103),
3. w dniu 10 sierpnia 2016 r. w S. na ul. K. w ruchu lądowym na drodze publicznej, prowadził pojazd mechaniczny R. nr rej. G., czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Mławie wyrokiem z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt II J 993/09, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres od dnia 19 listopada 2011 r. do 19 listopada 2019 r., tj. o czyn z art. 244 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 110/18, Sąd Rejonowy w Słupsku uznał oskarżonego W. M. za winnego tego, że:

1. w okresie od 1 lipca 2016 r. do 25 listopada 2016 r. w miejscowości Ł. , gmina L. , powiat b. , działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, przyjmował, pomagał w ukryciu oraz pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych w postaci krajanki tytoniowej w ilości co najmniej 2.566,05 kg oraz suszu tytoniowego w ilości co najmniej 212,45 kg, stanowiących przedmiot czynów zabronionych określonych w art. 63 k.k.s., powodując uszczuplenie należności podatkowej o dużej wartości w kwocie co najmniej 2.065.926,87 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i za to na

podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. skazał go na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki dziennej na 100 zł;

2. w okresie od 1 lipca 2016 r. do 25 listopada 2016 r. w miejscowości Ł. , gmina L. , powiat b. , działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, bez wpisu do rejestru producentów wyrobów tytoniowych prowadzonego przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przy użyciu profesjonalnych urządzeń, wytwarzał w celu wprowadzenia do obrotu wyroby tytoniowe w postaci tzw. krajanki, stanowiącej tytoń do palenia w znacznych ilościach, to jest co najmniej 2.566,05 kg o znacznej wartości co najmniej 1.704.267,77 zł, to jest występku z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2015 r., poz. 103) i za to na podstawie art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2015 r., poz. 103) skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

3. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III, tj. występku z art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed wejście w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 966)) i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył orzeczone wobec skazanego kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres pozbawienia wolności w sprawie; orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Od wyroku Sądu Rejonowego apelacje wnieśli zarówno oskarżony, jak i jego obrońca.

Zaskarżając w całości orzeczenie sądu I instancji obrońca zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną ich ocenę i uznanie za pewne faktów nieudowodnionych,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków J. i M. H i P. W. potwierdziły sprawstwo oskarżonego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych jako czyn I i II, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku odmiennego,

3. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności poprzez nieuwzględnienie w wystarczającym stopniu okoliczności łagodzących w postaci długotrwałej niekaralności, stopnia zawinienia podczas gdy stopień jego zawinienia, a także pozytywna prognoza kryminologiczna a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie kary łagodniejszej.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie skazanego od czynów opisanych w pkt I i II, ewentualnie o wymierzenie kary do roku pozbawienia wolności.

W. M. zarzucił w apelacji, że postępowanie od początku było prowadzone w sposób wadliwy i nierzetelny co wywołało skutek w postaci bezpodstawnego uznania go za winnego. Wniósł o uniewinnienie go od zarzucanych czynów.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt VI Ka 197/19, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę W. M. przekazał Sądowi Rejonowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony skargą przez Prokuratora Okręgowego w Słupsku. Skarżący, na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku sądu I instancji mimo braku ku temu przesłanek i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania.

W następstwie rozpoznania skargi wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2022 r., sygn. akt V KS 3/22, powyższy wyrok został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, z powodu naruszenia art. 437 § 2 k.p.k.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 17 lutego 2023 r., sygn. akt VI Ka 109/22, zmienił wyrok sądu I instancji w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej i zaliczenia na jej poczet okresu pozbawienia wolności,
2. uniewinnił W. M. od popełnienia czynu przypisanego w pkt 2, z art. 12 a ust 2 w zw. z art. 12 a ust 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych,
3. wyeliminował z opisu przypisanego W. M. w pkt 1 działanie polegające na przyjmowaniu wyrobów akcyzowych w postaci krajanki tytoniowej oraz suszu tytoniowego oraz ustala, że przedmiotem przypisanego czynu była krajanka tytoniowa w ilości co najmniej 2 566, 05 kg oraz susz tytoniowy w ilości co najmniej 207,60 kg, stanowiących przedmiot czynu z art. 63 § 2 k.k.s., co spowodowało uszczuplenie należności podatkowej o dużej wartości w kwocie co najmniej 2 063 702, 46 złotych i wymierzoną wobec W. M. karę pozbawienia wolności obniżył do roku,
4. w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
5. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone za czyn z art. 244 k.k. i art. 65 § 1 k.k.s., wymierzając W. M. karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
6. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności dokonał zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 listopada 2016 r., godz. 16:15 do dnia 23 stycznia 2017 r., godz. 15:05 przyjmując, że dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
7. orzekł w przedmiocie kosztów obrony z urzędu i kosztów postępowania.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, który zaskarżając go w zakresie skazania za czyny z art. 244 k.k. i art. 65 § 1 i in. k.k.s zarzucił:

1. uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegające na naruszeniu art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 14fa ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz

wywołanych nimi sytuacji kryzysowych z tego powodu, że Sąd Okręgowy w Słupsku orzekł jednoosobowo, w sytuacji gdy postępowanie przygotowawcze toczyło się w formie śledztwa, a skazanemu obok przestępstwa stypizowanego w kodeksie karnym zarzucono również przestępstwa skarbowe, co powinno prowadzić do rozpoznania sprawy przez skład trzech sędziów zawodowych, wobec czego wyrok skazujący został wydany przez nienależycie obsadzony sąd w rozumieniu w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.,

2. rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Słupsku, wyrażające się w naruszeniu prawa procesowego, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 194 k.p.k. w zw. z art. 195 k.p.k. w zw. z art. 197 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez niepowołanie biegłego do oceny tego czy w zatrzymanych na miejscu zdarzenia workach i kartonach znajdowała się krajanka oraz susz tytoniowy będące wyrobami akcyzowymi, zaniechanie przeprowadzenia specjalistycznych badań fizykochemicznych znalezionych substancji i oparcie swoich ustaleń co do rodzaju znalezionych substancji na sporządzonej w sprawie „Opinii technicznej dotyczącej stanu technicznego, przeznaczenia maszyn/urządzeń oraz wyrobów tytoniowych znajdujących się na terenie Oddziału Straży Granicznej w U. przy ul. U.1”, która została podpisana przez biegłego - inż. Zbigniewa Młodego oraz na dowodach z zeznań świadków, w tym funkcjonariuszy Policji oraz Służby Celno- Skarbowej w sytuacji, gdy:
 1. do oceny zatrzymanych substancji konieczne były wiadomości specjalne oraz przeprowadzenie specjalistycznych badań laboratoryjnych,
 2. wyznaczony przez prokuratora biegły nie dokonywał osobiście oględzin przedmiotów, które podlegały opiniowaniu, a uczynił to inż. B.S., który złożył podpis na protokole z wizji jako biegły sporządzający protokół,
 3. biegły wskazał, że faktycznie nie on był autorem opinii, którą podpisał, a sporządzona została ona na bazie oględzin dokonanych przez osobę niepowołaną do sporządzenia opinii w postanowieniu prokuratora, a nadto nie posiadającą udokumentowanych kompetencji do oceny czy zabezpieczone substancje roślinne faktycznie stanowiły tytoń w postaci krajanki bądź suszu,
 4. powołany w charakterze biegłego Z.M., który podpisał opinię jest biegłym z zakresu wyceny maszyn, urządzeń, wyposażenia i środków transportu, a także

ekonomiki i rachunkowości, a nie wyrobów tytoniowych i nie posiadał w tym zakresie udokumentowanej wiedzy specjalistycznej,

5. w toku postępowania oparto się na zeznaniach świadków, których kompetencji do czynienia miarodajnych spostrzeżeń odnośnie tego czym w istocie były znalezione na miejscu zdarzenia substancje nie wykazano, dając wiarę deklarowanemu przez nich doświadczeniu zawodowemu i niesprecyzowanym bliżej szkoleniom, które mieli przejść.

W konsekwencji obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator sformułował wniosek o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w zakresie zarzutu ujętego w lit. (A) okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co implikowało rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.). W sprawie niniejszej doszło do uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., które skutkowało bezwzględnym obowiązkiem wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia kasatoryjnego poza granicami zaskarżenia (część uniewinniająca). W tym zakresie jest to orzeczenie niekorzystne względem interesu procesowego skazanego, niemniej jednak § 2 powyższego przepisu wyklucza taki kierunek orzekania jedynie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 pkt 9-11, z których żaden w niniejszej sprawie się nie zmaterializował. Podstawą wydania rozstrzygnięcia było zasadnie dostrzeżone w kasacji uchybienie w postaci nienależytej obsady sądu w postępowaniu odwoławczym, będącej wynikiem naruszenia art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 14fa ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID – 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych zwanej dalej „ustawą covidową”.

Sąd Okręgowy w Słupsku, rozpoznając apelacje wniesione przez oskarżonego i jego obrońcę, orzekał jednoosobowo. Tymczasem postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie śledztwa, nadto oskarżonemu - obok zwykłych przestępstw – zarzucono przestępstwo skarbowe, co powinno prowadzić

do ukształtowania składu sądu na rozprawie apelacyjnej w sposób określony w art. 29 § 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem na rozprawie apelacyjnej i kasacyjnej sąd orzeka w składzie trzech sędziów, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Pomimo powyższego w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy przez sądem II instancji został wskazany skład jednoosobowy przy powołaniu powyższego przepisu ustawy covidowej w zw. z art. 449 k.p.k. (k. 1664, t. IX). Problem jednak w tym, że w sprawie początkowo postępowanie przygotowawcze toczyło się w formie śledztwa o czyn z art. 65 § 1 k.k.s. (k. 59). W sprawie o czyn z art. 244 k.k. było zaś prowadzone dochodzenie (k. 245), które następnie zostało połączone ze śledztwem o przestępstwo skarbowe i prowadzone pod sygnaturą tego drugiego postępowania w formie śledztwa. W jego toku przedstawiono oskarżonemu zarzut II. Finalnie postępowanie co do wszystkich trzech czynów zakończyło się w formie śledztwa (k. 1028, t. VI).

Wspomnieć również trzeba, że po raz pierwszy sąd odwoławczy procedował w składzie 3 sędziów, choć zaznaczyć przy tym należy, że wówczas nie egzystowały jeszcze w obrocie prawnym przepisy ustawy covidowej. Powracając do analizy przepisów szczególnych, które mogą stwarzać możliwość odstępstwa od ogólnej reguły dotyczącej składu sądu na rozprawie odwoławczej, pierwszym z nich jest art. 449 § 2 k.p.k., który z naturalnych względów zastosowania w niniejszej sprawie mieć nie mógł. Zezwala on bowiem na modyfikację składu poprzez jego ograniczenie do orzekania przez jednego sędziego jedynie w sprawach, w których postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia lub w sprawach z oskarżenia prywatnego. Do żadnej z tych kategorii spraw niniejsza sprawa się jednak nie zalicza, co wykluczało zastosowanie w/w przepisu przy określaniu właściwego składu sądu. Do modyfikacji w ramach szczególnego unormowania w stosunku do art. 29 § 1 k.p.k. mogło dochodzić także na podstawie art. 14fa ust. 1 ustawy covidowej, który stanowi, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID – 19 oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów k.p.k. o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji orzekał w takim samym składzie. Przepis ten także nie był adekwatny do realiów

niniejszej sprawy, albowiem toczącym się w niej postępowaniem objęty był także czyn o przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 1 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. To właśnie ten czyn, rozpoznawany w jednym postępowaniu z pozostałymi przestępstwami, stanowił wyznacznik składu sądu, który winien zostać ukształtowany w sposób określony w art. 29 § 1 k.p.k. Abstrahując od wywodów kasacji sprowadzających się do oceny rozwiązania normatywnego zawartego w zakresie składu sądu odwoławczego w ustawie covidowej, jako całkowicie na gruncie niniejszej sprawy irrelevantnych, należało jako trafne ocenić odwołanie się przez autora kasacji do stanowiska doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego, w których ukształtowany został słuszny pogląd, że art. 14 fa ust. 1 ustawy covidowej dotyczy spraw karnych i – co kluczowe – rozpoznawanych wyłącznie według przepisów kodeksu postępowania karnego oraz wyłącznie o przestępstwa. Wykładnia językowa tego przepisu wskazuje, że nie dotyczy on spraw prowadzonych w oparciu o inne ustawy, w których odpowiednio stosuje się normy Kodeksu postępowania karnego, gdyż chodzi tu właśnie o przestępstwa. Regulacja ta ma ponadto charakter wyjątkowy, więc w myśl zasady *exceptiones non sunt extendendae*, nie można jej interpretować rozszerzająco. Nie można zatem rozszerzać stosowania art. 14fa ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach na sprawy rozpoznawane w oparciu o ustawę Kodeks karny skarbowy, gdyż wprawdzie - gdy chodzi o skład sądu - odpowiednio stosuje się w tych postępowaniach przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 113 § 1 k.k.s.), ale wspomniany art. 14fa ust. 1 odnosi się wyłącznie do przestępstw, a nie przestępstw skarbowych, stanowiących przecież odrębną kategorię czynów zabronionych. Dobitnie wskazuje na to już choćby brzmienie art. 15zrr 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach, który odróżnia przestępstwo od przestępstwa skarbowego. Świadczy to o tym, że na gruncie wspomnianej ustawy ustawodawca miał świadomość w/w rozróżnienia. Podkreślić trzeba, że art. 14fa ust. 1 ustawy covidowej nie odnosi się przy tym wprost do spraw rozpoznawanych na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego, lecz jedynie do spraw rozpoznawanych w oparciu o regulacje Kodeksu postępowania karnego. Artykuł 14fa ust. 1 nie wskazuje ponadto, że znajdzie zastosowanie także w sprawach (których przebieg regulują inne niż Kodeks postępowania karnego ustawy), w których w odniesieniu do składu odpowiednio stosuje się przepisy tego Kodeksu. Skoro zaś art.

14fa ust. 1 ma charakter przepisu szczególnego, to wyłączona jest możliwość stosowania analogii i przyjęcia, że znajdzie zastosowanie także do przestępstw skarbowych. Przepis art. 113 § 1 k.k.s. zakłada odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego, lecz nie ustawy o szczególnych rozwiązaniach. Z kolei ta ustawa nie recypuje przepisów Kodeksu, lecz jedynie zakłada, że w sprawach rozpoznawanych w oparciu o te przepisy czasowo znajdzie zastosowanie tylko do przestępstw. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 r., II KK 310/22, ale również wyroki I KK 481/22, II KK 310/22, IV KK 336/22, jak również np. D. Świecki, Komentarz do art. 449 pkt 9 i 17, LEX/el.). W świetle powyższego oczywiste jest, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione warunki ustawowe do zastosowania żadnego ze szczególnych unormowań statuujących odstępstwo od reguły definiującej skład sądu II instancji. Tym samym właściwym składem orzekającym winien być in casu skład trzyosobowy.

Podniesione w kasacji uchybienie, polegające na rozpoznaniu sprawy z powodu apelacji strony i jej przedstawiciela przez sąd w składzie jednoosobowym zamiast w składzie trzech sędziów stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu. Powoduje to konieczność uchYLENIA wyroku sądu II instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Ten rozstrzygnie sprawę ponownie w składzie właściwym, zgodnym z regułami wskazanymi w art. 29 § 1 k.p.k., przy uwzględnieniu wszelkich pozostałych gwarancji przysługujących oskarżonemu.

[J.J.]

[ms]

Marek Siwek

Zbigniew Kapiński

Igor Zgoliński